

NÁHRADNÍ LÁSKA

Rodina... pojem, který některým zůstává zastřen. Bývají to bezbranné děti, jejichž cesta ke štěstí nenabrala příznivý obrat, ať už byly svými biologickými rodiči z jakéhokoliv důvodu úmyslně odloženy, nebo neblahými životními událostmi o své rodiče přišly a není jim k dispozici žádný blízký, který by se o ně postaral. Skutečnost zůstává stejná a nemilosrdná pro děti, kterým tak chybí veškerá láska a péče, jež by se jim obzvláště po dobu vývoje mělo dostávat.

Ovšem vždy není neveselá pouze strana dítěte. Existují páry, jimž není vlastní potomek souzen, což je tísnivý fakt pro lidi, kteří po této radosti touží. Pěstounství pro ně tak může být řešení, jakési ucelení prázdnoty a smutku, který při snaze o vlastní dítě vznikl. Tato možnost však není pouze pro manželé bez schopnosti založit vlastní rodinu. Do evidence se řadí zejména lidé s velkým srdcem, kteří mnohdy svou rodinu již mají a nezdráhají se ji rozšířit. I když někteří náhradní rodiče pěstounství berou, i jakožto krásný způsob obživy, neboť finanční ohodnocení je spjato s tímto závazkem, tyto děti jsou pro ně prioritou. Poskytují jim potřebnou pozornost a uspokojují základní citové potřeby, které jsou tolik důležité, aby nedocházelo k deprivaci, jež narušuje zdravý psychomotorický vývoj dítěte. Děti díky této pomoci vyrůstají v přirozeném rodinném prostředí domova v obklopení lidí, kteří se snaží biologické rodiče ve všech směrech nahradit tak, aby ratolesti v ničem nestrádaly, odměnou jim jsou šťastné, vděčné děti, jejichž dětství se neztrácí za zdmi dětských domovů.

Liší se vztahy v běžné biologické rodině a rodině náhradní?

Náhradní rodiny jsou tu pro to, aby kompenzovaly ty biologické, tudíž vztahy se zřetelně nijak neliší, až na jistý vděk, jak dětí, tak náhradních rodičů, který ve standardních rodinách nemusí být tolik znatelný, protože pokud se člověk narodí do běžné rodiny bez zvláštních komplikací, nepocítuje váhu poměru, ve kterém vyrůstá již od narození. Zásadní odlišnost nastává ve chvíli, kdy biologičtí rodiče udržují kontakt s rodinou náhradní a zejména pro děti je celá situace více emočně náročná a matoucí. Pěstoun má však povinnost dítěti sdělit informace o biologických rodičích, a pokud existuje zájem o setkávání biologických rodičů, na náhradních rodičích je uskutečnit jej, což nemusí být pro pěstouny nikterak snadné, ale veškerému kontaktu těchto dvou stran napomáhá doprovodná organizace, jež zajišťuje hladký průběh.

Může dát náhradní rodič tolik lásky jako biologický?

Člověk, který dokáže přijmout cizí dítě, zřejmě oplývá ohromnou laskavostí, a ať už již své děti má, nebo pěstounství poskytlo první zkušenosti, není prostor pro rozdíly a nedostatky lásky k někomu, kdo ji potřebuje. Děti v péči pěstounů končí z různých důvodů, ale jedním z nich může být nezájem biologických rodičů o své dítě, které je posléze svěřeno do ústavní péče. Dalo by se tedy předpokládat, že láska rodiče k potomku není striktní normou, zatímco pěstoun je připraven láskyplně přijmout jakékoliv dítě, neboť člověk, který by nebyl schopen emočně vynaložit pro tyto děti maximum by k pěstounství nejspíše nikdy neinklinoval. Závěrem je to, že nezáleží na tom, zda je rodič biologický, či ne, ale klíčový je zájem a

ochota přijmout závazky a povinnosti, vznikající při příchodu dítěte do rodiny a věnovat mu veškerou svou lásku.

Sama si nedokáže představit pocity ani jedné z těchto figurujících stran, ale je skvělé, že tato alternativa pro děti v dětských domovech existuje a rozhodně je to něco, co má obrovský smysl. Dobrosrdečnost lidí, kteří zasvěcují svůj život pěstounství je více než jedinečná a těmto lidem bez pochyby patří velký obdiv.

Sandra Svobodová

žákyně 3. ročník obor aranžér